

Erato

Boris Salobir

TVOJI IN MOJI DNEVI

*ko sem te
duša moja
razilil
po gladkem marmorju
da si zrcalila
obrazu
njegov odsev
nisem vedel
kako v kamen
izješ
brazde tihe žalosti*

*kadar boš
nasmejana
spletala tanke niti
bodo s tistim mehkim tonom
zveneli koščki
belega kamna*

*takrat
te bodo otroške oči
vprašale po zgodbi
ki bo zate
že pravljica*

(5. marec 1987)

*

*Ko pa enkrat že dolgo veš,
da mora priti tisti čas,
ki ga odganjaš, le priznaš,
da si ga sam v koraku ujel...*

Ne verjemi vsemu, kar pride naproti!

(6. marec 1987)

**

20. marec 1987

*Kadar se tvoja sreča prične dvigati iz neznane megle, se
moja utrinja. Kot v jutru zvezda sijočega neba.*

*Mavrico razpneš za most čez prazna prostora in ko pos-
tane dvojna, začne ena blede izginjati.*

*V tisti noči, ko se iz nje napravi pomladni dan, žanjem
gorko bolečino nedozorelega. Dvignem te pred daljno luč,
ki samo z enim žarkom reže gosto temo, da na tvojem
obrazu zariše senco. Utrujen ležem po dnevu, v katerem
sem nosil vso breme neskončnih ur, kjer so mi koraki
vedno znova zbuvali misel na tebe in mi prinašali spomin
na prihodnost.*

In tako dan za dnem...

4. april 1987

*Kadar se spajam, mi je vedno hudo. Kasneje ne vem
ničesar več. Občutki minejo, spomini so blede, morda celo
neprijetni. Prijetni za nekaj trenutkov, neprijetni za vse
ostale. Ne spreminjam se. Globoko doživljam vsak delček
bolečine, rad ga imam tudi še potem, ko mine.*

*Preraščam v čudovito misel, na odhajajočo, tisočkrat
ponovljeno podobo, ki se v meni zapisuje kot greh.*

5. april 1987

Zakaj se nikdar ne ozreš, kadar greš? Včasih neskončno dolgo zrem za tabo, gledam kako izginjaš, postajaš manjša, a ti se ne ozreš. Ne obrneš se več! Nekako sključena se mi zdiš, na vrhu klanca zaviješ in izgineš. Žal mi je!

24. april 1987

Ko jutro zapre vrata sanj, skozi katera prihajajo k meni vso noč, nastane praznina. Utrujeno vstajanje in tipanje za nečem, česar ni, me mori. Že zgodaj so moje vode nemirne in most na njih drhti, da slišim njegove vzdihljaje.

Kolikor so sanje lepše, toliko jutro bolj boli. Kadar ni sanj, ne vem za jutra.

**

*v čakanju
mineva
nemirni sen*

*pogledi uhajajo
v rdečo gmoto
kamor skozi žico
teče tvoj glas*

*zbuja me
sredi noči
drami me
sredi sanj*

*v tvoji in moji
noči
dež ropota*

*po razgaljenih
strehah*

*skriva mi
rumeno piko
na nebu*

*in spodaj nekje
zrele
nepokošene
mokre trave*

(9. junij 1987)

**

7. avgust 1987

Nekoč me boš ubila. Vem, da me boš.

Daješ mi svoj strup, zbran iz neznanega izvira.

Plavam za tvojo barko.

*S palube mečeš zlata jabolka. Za vsakim se potopim in ga
prinesem na površje. Vrnem ti ga.*

*Morda mi bo kdaj zmanjkalo moči in ne bom več splaval.
Gledala boš v valove in ne boš videla, da je ravno zadnje
jabolko pretežko, da bi se dvignil, da bi zadihal, da bi te
poljubil, pa čeprav za slovo, pa četudi z bolečino.*

*Držal bom tisto zlato jabolko pod vodo, dokler ne segnije,
dokler se ne spremeni v prah.*

6. december 1987

*Ločje niha in se priklanja jezerski vodi, ko ga z rokami
umikam pred seboj, kakor takrat, kdaj je že bilo... Spomin*

nerad zapisuje takšne podobe. Včasih pustim, da gre svojo pot, uidev mu in pokukam še skozi kakšno drugo luknjico v ogradi življenja. Včasih tudi zlezem na drugo stran in hočem poskusiti še druge sadeže, ki se ponujajo, ki jih želim in vzamem, a ne s seboj. Samo tam so.

Včasih se prehitro srečava s tem mojim razumom in greva spet nekaj poti vštric, tuhtava in si prigovarjava, on meni in jaz njemu. Kar naenkrat skleneva, da se ne ločiva več, da bova vsaj po nekaterih poteh skupaj pohajala in ne vsak zase, razkrit in razgaljen, v senci slabe luči.

Zazebe me, ko se spomnim tiste jeseni, ki se ni hotela prav ohladiti in ne ogreti in me je ves čas treslo. Iskal sem odejo, da bi se vanjo zavil, pa je na njej stal tak kamen, da ga nisem mogel odvaliti.

Še danes je tam, a me ne zebe več. Čisto na kratek čas zapiha leden veter, ki pusti na brkih srež, a ga hitro ogrejem, poredko, a vendar.

Razmišljam o usodi kroga, zaprtega vase, nedostopnega in neznanega. V njem je labirint, ki je hkrati tudi izhod. Mnogo ljudi srečam v tem labirintu, če le zaidejo vanj. Nihče od nas, ki smo bili v njem, ni vedel za izhod. Našel sem ga čisto po naključju. Nekdo je skozenj posvetil z baterijo, prijel sem za snop in se potegnil ven. Zdaj sem zunaj. Svetlo mi je, tistega začaranega kroga z labirintom pa me je strah. Spomnim se vsakega njegovega vogala, ne predstavljam pa si več, kako bi jih spet povezal do izhoda. Rajše se naslonim na zunanji zid tega kroga, zaprem oči in otipljem po njem. Vhoda ni več in zdi se mi, da sem živ zazidan.

17. december 1987

Zakaj mi spomin ne prizanaša? Vrača me v svet, ki ga ni več. Zakaj me ne zapusti? Hoče biti z menoj, vleče me v tisti čas, ko brzim skozi temno predmestje, obsijano samo

*z redkimi oranžnimi lučmi križišč. Nasproti prihaja vlak;
počasi, tiho, vem, kam gre. Bi šel z njim? in že sem mimo,
daleč od tam...*

*Takšno je življenje, vse teče in naju naj ne bo sram,
gospa!*

